

A szegény újságíró a parlamentből tudósít

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, valahol Szerbiában, élt egy szegény újságíró.

Most is, ahogy minden nap, reggel hétkor kelt az ébresztőóra csörgésére, fogat mosott, megmosakodott, megitta a török kávéját, és indult be a munkahelyére.

Ahogy ment, mendegélt a Makszim Gorkij utcán a szerkesztőség felé, egyszer csak csörgött a telefonja: a főnöke hívta.

„Hallod-e, kolléga, ne is gyere be, hanem azonnal vedd az irányt a parlament felé, mert valami irtó érdekes dolgok várhatóak a mai ülésen, amiről tudósítanod kellene.”

Nem volt mit tenni, a szegény újságíró letért a parlament irányába, és fölcaplatott a politikusokkal teli terem kakasülőjére, ahol már ott gubbasztott a többi tudósító. Miközben jegyzetelte a sok sületlenséget, és végighallgatta a képviselők primitív vitáját, mindvégig az járt a fejében, hogy vajon mire gondolhatott az ő szerkesztője, amikor azt mondta, hogy itt ma „irtó érdekes dolgok várhatóak”. Mindenesetre a tudósítást tisztességesen megírta, beszámolt a sok sületlenségről és a primitív vitákról, a főnöke pedig nagyon meg volt elégedve a cikkével.

Másnap ismét reggel hétkor kelt az ébresztőóra csörgésére, fogat mosott, megmosakodott, megitta a török kávéját, mint rendszeren, és indult be a munkahelyére.

Ahogy ment, mendegélt a Makszim Gorkij utcán a szerkesztőség felé, egyszer csak csörgött a telefonja: a főnöke volt az.

Nohát, gondolta, milyen érdekes, tegnap is épp itt járt, amikor megszólalt a mobil.

„Hallod-e, kolléga, ne is gyere be, hanem azonnal vedd az irányt a parlament felé, mert valami irtó érdekes dolgok várhatóak a mai ülésen, amiről tudósítanod kellene.”

Nohát, gondolta, ez szó szerint ugyanazt mondta, mint tegnap. De nem sokat törődött az egésszel, inkább gyorsan letért a parlament irányába, és fölcaplatott a politikusokkal teli terem kakasülőjére, ahol már ott gubbasztott a többi tudósító.

A parlamenti ülés során arra lett figyelmes, hogy a képviselők ugyanazokat a sületlenségeket mondják és ugyanazokat a primitív vitákat folytatják, mint az előző nap, és ő se tehet mást, mint hogy leírja ugyanúgy mindazt, mint ahogy egy nappal korábban tette.

Mondanunk sem kell: a főnöke el volt ragadtatva a cikkével.

Harmadnap is reggel hétkor kelt az ébresztőóra csörgésére, fogat mosott, megmosakodott, megitta a török kávéját, és indult be a munkahelyére.

Ahogy ment, mendegélt a Makszim Gorkij utcán a szerkesztőség felé, a telefonját a kezében tartotta, és figyelte, hogy megszólal-e. És mit ad isten, ugyanott, ugyanakkor csörögni kezdett. Igen, a főnöke kereste.

„Hallod-e, kolléga, ne is gyere be, hanem azonnal vedd az irányt a parlament felé, mert valami...”

„...irtó érdekes dolgok várhatóak a mai ülésen, amiről tudósítanom kellene, tudom” – fejezte be a csodálkozó főnöke helyett a mondatot. Ám ahelyett, hogy a parlament felé vette volna az irányt, gondolt egyet, és betért a Joe-hoz címzett vendéglátóipari létesítménybe, ahol bedobott egy-két kupicával, és elbeszélgetett az oknyomozó kollégákkal, akik minden nap itt kezdték a tényfeltárást.

Amikor úgy saccolta, hogy az ülés a befejezéséhez közeledik, fölhívta egyik tudósítótársát, hogy kifaggassa, mi történt ma az ülésteremben.

„Csak a szokásos: primitív viták sületlenségekkel fűszerezve” – jött az unott válasz a kérdésére.

Gondolt hát egyet az újságíró, előkereste a komputeréből az előző nap leadott tudósítást, és azt küldte át a főnökének.

Aki teljesen meg volt vele elégedve.

A negyedik napon is reggel hétkor kelt az ébresztőóra csörgésére, fogat mosott, megmosakodott, megitta a török kávéját, és – várt.

Várt, míg nem csörögni kezdett a telefonja.

„Hallod-e, kolléga, ne is gyere be, hanem azonnal vedd az irányt a parlament felé, mert valami irtó érdekes dolgok várhatóak a mai ülésen, amiről tudósítanod kellene.”

„Hát nem is jövök be, az egyszer biztos!” – mondta félhangosan, miután már kinyomta a főnöke hívását.

A szegény újságíró ekkor úgy érezte, megfogta az isten lábát. Egész nap otthon ült a számítógép előtt, és gyilkolta az ellenséget a Counter

Strike-ban. Amikor elérkezett az idő, átküldte a szerkesztőjének az előző napi, pontosabban a két nappal korábbi tudósítást, és ismét belelendült a játékba.

És ugyanezt tette az ötödik, a hatodik, a kétszázötvenhetedik meg az ötezer-négyszázkilencvennyolcadik napon is, csak a számítógépes játékok változtak: Minecraft, Wolfenstein, Sims.

Már csak akkor ocsúdott föl, amikor 65 éves korában értesítették róla, hogy mostantól nem kell tudósítania, mert nyugdíjas lett.

Nehezen is szokta meg, hogy délután immár nem kell elküldeni azt a harmincéves tudósítást a pár nappal később nyugdíjba vonuló főnökének.

A szegény újságíró három kívánsága

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, valahol Szerbiában élt népes családjával egy szegény újságíró. Ez az újságíró olyan szegény volt, mint a templom egere. Egy napon, amikor már a betéví falatra se jutott, így szólt a feleségéhez:

„No, te asszony, elmegyek én a Kis-Dunához, hátha horogra akad egy-két ponty. Ha nem jövök estig, hívd a rendőrséget. Ezt akkor is megteheted, ha már lekapcsolt a Telenor.”

Sírt-rítt az asszony, hiszen tudta jól, hogy az ura még soha egyetlen halat se fogott életében, ráadásul a Hidrometeorológiai Intézet förtelmes vihart jósolt délutánra, ami könnyen fölboríthatja az öreg ladikot, amit lomtalanításkor találtak a múltkoriban, de nem szólt egy szót sem, csak imádkozott, hogy ne történjék semmi baj az emberével.

A szegény újságíró vízre bocsátotta a foldozott ladikját, és jó messzire behajította a horgot. Egy perc nem sok, annyi se telt bele, máris érezte, hogy kapás van. Kirántotta a pecát, és – láss csodát! – egy aranyhal csüngött a damil végén. De még mielőtt eszméletét veszthette volna a meglepetéstől, máris jött az újabb sokk, amikor a halacska megszólalt:

„Hallod-e, te szegény újságíró, ha visszaengedsz a vízbe, teljesítem három kívánságodat. Ha viszont nem, megátkozlak, és slapaj lesz az egész életedben.”

Mikor végre felocsúdott az újságíró, csak ennyit tudott kinyögni: „Legyen inkább az előbbi verzió.”

Már dobta is volna vissza a vízbe, amikor megszólalt benne egy hang, néhai mesterének hangja, aki azt mondta: „Egy vérbeli újságíró mindig kételkedjen, sose higgyen el semmit elsőre, amit mondanak neki!”

Gyorsan kattogott az agya, hogy akkor most mit tegyen, és csakhamar támadt egy kiváló ötlete. Fogta a halat, és ahelyett, hogy bedobta volna a folyóba, inkább beletette a magával hozott vödörbe, hogy ott lubickoljon tovább, amíg haza nem ér vele.

Volt ám öröm, amikor az éhes család meglátta, hogy micsoda kapitális fogása volt az apjuknak, ám az újságíró csakhamar lelohasztotta a lelkesedést, amikor azt mondta: „Lassan a testtel, nem esszük meg ezt az állatot, mert azt mondta, hogy teljesíti három kívánságomat, amennyiben »visszaengedem a vízbe«. Nos, én ezt tettem, úgyhogy, hal uram, mondatom-e az elsőt?”

Az aranyhal dúlt-fült, olyan dühös volt, amiért nem fogalmazott elég precízen, és a „víz” helyett nem „folyóvizet” mondott, de, mit volt mit tenni, az adott szót nem szeghette meg, így röviden csak ennyit mondott: „Köpjed, mi kő.”

„Azt akarom, hogy mostantól kezdve minden nap kerüljesszalkám legyen nálunk” – mondta. És alighogy kimondta ezt, az ebédlőasztal máris megtelt válogatott finomságokkal, amire a farkaséhes apró lurkók rögtön le is csaptak.

„No, ezzel meg is volnánk” – mondta a szegény újságíró, majd rátért a második kívánságára: „Azt akarom, hogy mától minden nap cenzúra és bántódás nélkül írhasson a világon minden újságíró.” És alighogy kimondta, a tévében, amit irgalomból még nem kapcsolt le az SBB, be is mondták, hogy belebukott a korrupciós vádakba a világ összes kormánya (kivéve a skandinávokat).

„A harmadik kívánságom pedig az, hogy te, kapitális aranyhal, maradj velünk örökre, légy a családjunk tagja” – szölt végül a szegény újságíró.

Az aranyhal örömmel teljesítette ezt a harmadik kívánságot is, és boldogan élt az egyre módosabbá váló újságíró családjával az idők végezetéig.

A szegény újságíró új ruhája

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, valahol Szerbiában élt egymagában egy szegény újságíró. Ez a szegény újságíró olyan hiú volt, hogy inkább nem evett, de kevéske bérét akkor is divatos ruhákra költötte.

Egy napon, amikor épp a munkahelyére andalgott a Limundón vásárolt – használt, ámde kiváló állapotban levő – Armani zakójában, az egyik villanypóznán érdekes hirdetésre lett figyelmes:

„Úri szabó – különleges szövetből készült, I. osztályú öltöny potom áron. Jöjjön el, és győződjön meg róla – mert megérdemli.”

Nosza, gondolta a szegény újságíró, ezt nekem találták ki – és megváltoztatva eredeti tervét, a szabóműhely felé vette az irányt. „A Vučić-sajtótájékoztató várhat” – gondolta.

A műhelyben egy kifogástalan modorú úr várta, aki azonnal szolgálatkészen állt a rendelkezésére, levette a méreteit, és esküdözött, hogy olyan öltönyt varr neki holnapra, hogy mindenki a csodájára fog járni, és csak ezer dinár lesz az ára.

„Nohát, ez tényleg potom ár”, gondolta az újságíró. „Ennyiért még egy eredetinek látszó Versace-sliccgombot se vehetnék.”

A Vučić-sajtótájon is végig az új ruhájáról ábrándozott, meg se hallotta, hogy az államfő épp hány százalékos fizetésemelést ígért meg az ország kormánya nevében.

Másnap egy kicsit előbb indult a munkára, hogy előtte beugorhasson az úri szabóhoz. A szabó már várta, és büszkén mutatta a fogastra akasztott vállfán lógó új kreálmányát. Nézte, szegény újságíró, nézte, de – csak nem látott ott semmit. Ám a szabó olyan lelkesen mutogatta, hogy „micsoda kelme, és a mandzsettagombok, meg a precízen megtervezett hajtóka”, hogy az újságíró kénytelen volt belátni: nyilván azért nem látja ott azt a pazar ruhát, mert hallucinációi vannak az éhségtől.

A szabó azonnal rá is próbálta az új gúnyát, és csak áradozott, mennyire jól áll az kuncaftjának. Mit tehetett az újságíró, jó pofát vágott hozzá, és kifizette az ezrest, majd távozott a különleges öltönyben.

Amint kilépett az utcára, az emberek alaposan megbámulták, volt, aki meg is fordult utána. „Nocsak”, gondolta a szegény újságíró, „mégiscsak egyedi darab lehet, ha már ennyien megstírólnak benne”. És egyre büszkébb tartással andalgott a munkahelye felé.

Alig tett meg azonban pár métert, egy szirénázó rendőrautóra lett figyelmes, amelyből két közeg pattant ki, és egyenesen feléje tartott.

„Mondja, jóember, tudja maga, hogy közösség elleni izgatás cselekménye forog maga által fenn?“, rontott rá az egyik biztos úr. „Maga most szépen meg lesz bírságolva 20 000 dinárral, mert meztelenkedik az utcán.”

Ekkor esett le az újságírónak a tantusz, hogy az „úri szabó” bizony átverte, és egy nagy semmit adott el neki egy ezresért.

A szegény újságíró megtanulta a leckét, és többé soha nem hagyta, hogy a hiúsága felülkerekedjen a józan eszén.